

Arrest

nr. 43 270 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 oktober 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 december 2005 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 januari 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 januari 2007 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. In 1989 vluchtte jullie zoon G.(...) M.(...) (OV 5.622.888) naar Rusland omdat hij, vanuit zijn geloofsovertuiging, niet wou deelnemen aan de oorlog in Nagorny-Karabach. Hij was toen 16 jaar en hij had reeds een convocatie van het militair commissariaat ontvangen en vreesde naar de oorlog te worden gestuurd. U bent met uw zoon naar het militair commissariaat gegaan en vertelde dat u uw zoon niet op 16-jarige leeftijd naar het leger en de oorlog wou sturen. Men zei dat hij toch naar het leger diende te gaan. Kort nadien verliet uw zoon Armenië samen met een buur die zijn zoon eveneens naar Rusland stuurde. U weet niet waar uw zoon zich in Rusland vestigde. Hij belde jullie regelmatig en hij vertelde dat hij in een kerk (over)leefde. Omdat hij dienstplichtig was aan het Sovjetleger kon hij zich ook in Rusland niet registreren. Kort na zijn vertrek kregen jullie problemen omwille van de vlucht van jullie zoon. U werd regelmatig meegenomen door de politie van jullie dorp Lusarat en ondervraagd over de schuilplaats van uw zoon. U vertelde dat u dit niet wist, wat ook zo was. U werd ook beschuldigd omdat u uw zoon heeft helpen ontsnappen. De eerste jaren werd u frequent meegenomen, nadien nog een aantal keer per jaar. U werd telkens voor één dag meegenomen en telkens ondervraagd over uw zoon. De politie gebruikte hierbij ook geweld, Eén keer werd uw hand gebroken, een andere keer had u een ernstige verwonding aan uw oog opgelopen. U heeft verschillende klachten ingediend bij de centrale politiediensten en het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar zonder resultaat. Vanaf 2004 werd u niet meer meegenomen u vermoedt dat dit het gevolg is van het feit dat uw zoon uit de militaire registers was verdwenen. Toch bleven jullie problemen hebben, Vanaf 2000 werden de nutsvoorzieningen bijna constant afgesloten. Er werd land afgenomen en jullie werden verplicht jullie uit te schrijven in de gemeente. U vermoedt dat de bevoegde diensten/personen opdracht hadden gekregen dit te doen omwille van uw zoon. Omdat jullie niet zo verder konden leven, en omdat jullie, als bejaarde mensen, bij jullie zoon wilden zijn, beslisten jullie naar België te komen. Op 22 oktober 2005 verlieten u en uw echtgenote G.(...) K.(...) (OV 5.849 633) Armenië. Op 29 oktober 2005 kwamen jullie in België aan, waar jullie op 5 december 2005 asiel hebben aangevraagd.

B. Motivering

Uit uw asielaanvraag blijkt dat uw problemen voortvloeien uit het feit dat uw zoon, G.(...)M.(...) (OV 5.622.888), in 1989 naar Rusland is gevlucht omdat hij niet wou deelnemen aan de oorlog in Nagorny-Karabach. Omtrent deze feiten werd in de beslissing van uw zoon het volgende gesteld: “U (en uw vader) verklaren dat u in 1989, op 16-jarige leeftijd, uit Armenië bent gevlucht omdat u door militaire autoriteiten werd opgeroepen om te gaan vechten in Nagorny-Karabach. U verklaart dat u niet door het reguliere Sovjet foyer bent opgeroepen, maar door Armenen die zelf een eigen leger/milities hadden opgericht, naast de wet (CG Ten Gronde (TG) p.8,9). Ook uw vader, die alles mee heeft geregeld, verklaart dat u niet door het Sovjet leger word opgeroepen, maar door “een Armeëris leger” (CG TG vader,p.2,3). Dit kan verklaren waarom u reeds op 16 jarige leeftijd werd opgeroepen (in plaats van de wettelijke leeftijd van 18 jaar), maar in deze omstandigheden kan u niet als een dienstweigeraar worden beschouwd, aangezien de oproeping niet uitging van officiële militaire organen. Bovendien is jullie verklaring hieraangaande niet geloofwaardig omdat de tijdsituering niet klopt. Volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan het administratief dossier is gevoegd was er in 1989 nog geen sprake van een gewapend conflict tussen gewapende legers/milities. Uit de beschikbare info blijkt dat Armenië (en het Armeense leger) pas veel later, vanaf 1992, en vooral in 1993 en 1994, jonge mannen recruteerde om hen naar Karabach te sturen. Uw verklaringen over de feiten en motieven van uw vlucht uit Armenië in 1989 zijn dan ook niet geloofwaardig.”

“Uw geloofwaardigheid wordt vooral ondermijnd Omwille van uw/ jullie tegenstrijdige verklaringen over de contacten en problemen met uw ouders gedurende de periode dat u in de Russische Federatie zat. In dringend beroep antwoordt u negatief op de vraag of u gedurende de periode dat u in de Russische Federatie zat contact had met uw ouders. U vermeldde — logischerwijze- evenmin de problemen van uw ouders (CG DB, p.21). Bij uw asielaanvraag op de DVZ had u evenzeer negatief geantwoord op de vraag of familieleden vervolgingen hebben ondergaan (DVZ, punt 46). Uw ouders verklaarden echter dat zij regelmatig contact met u onderhielden en dat zij op de hoogte waren van uw problemen en zij u op de hoogte brachten van hun problemen (CG DB vader, p.12,13,14; CG DB moeder p.6). Hiermee geconfronteerd in ten gronde verklaart u dat u niet heeft verklaard dat u geen contacten had en van niets wist, u verklaart nu dat u regelmatig telefonisch contact had en dat uw vader u vertelde van zijn problemen, en ook omgekeerd dat u hem vertelde van uw problemen. (CG TG,p. 11,12). Omwille van de aard van het feit (al dan niet contact gehad en al dan niet op de hoogte van elkaars problemen) zijn uw nieuwe verklaringen niet geloofwaardig. U heeft bij voorgaande gehoren duidelijk te kennen gegeven geen contact met hen te hebben gehad en dat ze geen problemen kenden. In deze context is het ook zeer eigenaardig dat uw ouders overtuigd waren van het feit dat u na uw vlucht uit Armenië in kerken overleefde, en leefde van de barmhartigheid van de mensen. Ze wisten niet dat u studeerde of een voorlopige propiska had en werd opgevangen door de overheid en familie (Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen TG,p. 10; CG vader DB. p. 12,13,14; CG moeder DB, p.6). Het

feit dat uw vader meer met zijn eigen problemen bezig was en daarom niet wist/onthield waar u mee bezig was (CG TG.p. 11), is geen verklaring voor de grote discrepantie in jullie oorspronkelijke verklaringen.”

Aangezien de problemen en motieven voor uw asielaanvraag enkel verband houden met de vlucht van uw zoon, en aangezien word vastgesteld dat jullie verklaringen over de feiten en motieven rond zijn dienstweigering en vlucht ongeloofwaardig zijn, kan evenmin geloof worden gehecht aan door u en uw echtgenote aangehaalde problemen achteraf. De hierboven aangehaalde tegenstrijdige verklaringen over het feit of jullie op de hoogte waren van elkaars situatie en problemen, ondermijnen bijkomend jullie geloofwaardigheid.

Bijgevolg kan ook wat u betreft met besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Geneve of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een kopij van de beschikbare informatie, van de gehoren en van de beslissing en van uw zoon en schoondochter is tevens aan uw administratief dossier gevoegd. Uw Armeens paspoort betreft enkel identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Zij kunnen voorgaande appreciatie dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u noch als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert verder een manifeste appreciatiefout aan. Verzoeker meent wel degelijk op afdoende wijze te hebben aangetoond dat zijn leven en dat van zijn gezinsleden in gevaar is in Armenië. Volgens verzoeker stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte zijn geloofwaardigheid in gevaar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hoedanigheid van vluchteling niet wordt toegekend omdat reeds aan verzoekers zoon een beslissing van ‘weigering van de vluchtelingenstatus’ werd genomen. Verzoeker stelt dat de gronden waarop deze beslissing is gebaseerd niet overtuigend zijn. Zo voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het conflict omtrent Nagorny-Karabach volledig ten onrechte en op basis van informatie waarover hij beschikt, laat uitschijnen dat het gewapend conflict slechts escaleerde in 1992. Uit algemeen bekende informatie blijkt volgens verzoeker immers dat er zich reeds sinds 1988 ernstige onregelmatigheden en opstoten voordeden en het conflict rond Nagorny-Karabach reeds eerder escaleerde. Het is aldus niet omdat de oorlog niet in 1989 was begonnen, maar pas vanaf 1991 dat meteen bewezen zou zijn dat er in 1989 geen jongeren gerekruteerd zouden zijn geweest door gewapende Armeense milities.

Verzoeker voert tevens aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en die van zijn zoon onderkent. De enkele tegenstrijdigheid waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, zou handelen over het feit dat verzoeker had gesteld dat hij wel contact had met zijn zoon, daar waar deze laatste had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen contact zou hebben met zijn vader. Deze tegenstrijdigheid is naar verzoekers oordeel niet ernstig genoeg om het integrale asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig te kwalificeren te meer deze tegenstrijdigheid niets te maken heeft met de kern van verzoekers asielrelaas. Volgens verzoeker staat het dan ook vast dat er een reëel risico bestaat om opnieuw het slachtoffer te worden van represailles vanwege lokale autoriteiten indien hij naar Armenië wordt gestuurd en kan hij niet van bescherming genieten vanwege de Armeense autoriteiten.

Verzoeker vraagt dat de door hem uiteengezette feiten in het kader van zijn asielrelaas tevens onderzocht en getoetst worden aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat zijn verklaringen wel degelijk minstens voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen enkele reden om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. Verzoeker verwijst tevens naar een recent rapport van Human Rights Watch waaruit duidelijk blijkt dat foltering en mishandeling (in o.a. plaatsen van gevangenschap) nog steeds een actueel probleem is in Armenië. Verzoeker stelt tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ook hij het slachtoffer is

geworden van mishandelingen tijdens een ondervraging door de politie met betrekking tot de schuilplaats van zijn zoon.

2.2. Het door verzoeker ingeroepen artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waardoor dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Hoewel verzoeker het tegendeel beweert, kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de beschikbare informatie uit het administratief dossier terecht oordelen dat er in 1989 nog geen sprake was van een gewapend conflict tussen gewapende legers/milities (stuk 21, Landeninformatie, Seven Years of conflict in Nagorno-karabach, Immediate background to the conflict February 1988-March 1993, p. 1-7; stuk 21, Landeninformatie, Bloodshed in the Caucasus, Escalation of the armed conflict in Nagorno Karabach, p. 6, 7; stuk 21, Landeninformatie, Armenians in Azerbaijan, Overview). Daarnaast blijkt uit diezelfde informatie ook dat Armenië (en het Armeense leger) pas veel later, vanaf 1992, en vooral in 1993 en 1994, jonge mannen rekruteerde om deze naar Karabach te sturen (stuk 21, landeninformatie, Seven Years of conflict in Nagorno-karabach, The Republic of Armenia as a party to the conflict, p. 1, 71, 72).

2.7. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie over Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan en het rapport van Human Rights Watch over Armenië kunnen de vaststellingen uit de in

punt 2.6. weergegeven informatie niet weerleggen. Waar verzoeker opwerpt dat er sinds 1988 ernstige onregelmatigheden en opstoten voordeden en het conflict rond Nagorno-Karabach reeds in 1988 escaleerde, getuigt dit eerder van een selectieve lezing van de eigen bijgebrachte informatie. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de door hem neergelegde algemene en beperkte informatie omtrent het conflict, de zeer gedetailleerde en uitgebreide informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bijgebracht, bevestigt. Ook uit de door verzoeker neergelegde informatie blijkt immers dat er pas vanaf 1991 sprake was van een daadwerkelijke oorlog (zie verzoekschrift, stuk 3, Geschiedenis van Azerbeidzjan, p. 2). Verzoekers ongestaafde bewering dat de vaststelling dat de oorlog pas vanaf 1991 was begonnen, niet bewijst dat er in 1989 geen jongeren gerekruteerd werden door gewapende Armeense milities, is onafdoende teneinde de vaststellingen in de bestreden beslissing, die op objectieve informatie gebaseerd is, te ontkrachten.

2.8. Verzoeker beweert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en die van zijn zoon onderkent. Er dient gewezen te worden op het feit dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie van de asielzoeker alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens de vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). De Raad stelt vast dat verzoeker zich ertoe beperkt de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgemerkte tegenstrijdigheden te minimaliseren zonder echter concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de tegenstrijdigheden kunnen opheffen. In weerwil van zijn beweringen werden trouwens niet enkel tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn zoon opgemerkt die betrekking hebben op de contacten tussen beiden, maar ook over de gebeurtenissen na het vertrek van zijn zoon uit Armenië. Met betrekking tot hun onderlinge contacten antwoordde verzoekers zoon ontkennend op de vraag of hij gedurende de periode dat hij in de Russische Federatie verbleef, contact had met zijn ouders en vermeldde hij logischerwijze evenmin de problemen van zijn ouders (stuk 19, gehoorverslag verzoekers zoon CGVS 27/08/2004, p. 21). Verzoeker en zijn echtgenote verklaarden daarentegen regelmatig contact te hebben met hun zoon en hem op de hoogte te hebben gebracht van hun problemen (stuk 11A, gehoorverslag CGVS dringend beroep verzoeker 26/7/2006, p. 12-14; stuk 11B, gehoorverslag CGVS dringend beroep verzoekers echtgenote 26/7/2006, p. 6). Ook werd vastgesteld dat verzoeker overtuigd was van het feit dat zijn zoon na diens vlucht uit Armenië in kerken overleefde en leefde van de barmhartigheid van de mensen, terwijl verzoekers zoon in werkelijkheid studeerde, een voorlopige propiska had en werd opgevangen door overheid en familie (stuk 3B, gehoorverslag CGVS ten gronde verzoekers zoon, 21/11/2006, p.10; stuk 11A, gehoorverslag CGVS dringend beroep verzoeker 26/7/2006, p. 12,13,14; stuk 11B, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote 26/7/2006, p. 6). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat deze verschillen onvoldoende ernstig zijn om het asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. In de bestreden beslissing zijn trouwens nog andere vaststellingen opgenomen die geleid hebben tot het besluit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo werd de oproeping van verzoekers zoon om te gaan vechten in Nagorno-Karabach ongeloofwaardig geacht, gelet op de tijdssituering welke niet strookt met de informatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie hoger).

2.9. Aangezien verzoekers problemen en motieven voor zijn asielaanvraag enkel verband houden met de vlucht van zijn zoon, en werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de feiten en motieven rond diens vlucht ongeloofwaardig zijn, kan er dan ook terecht geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde problemen. De Raad wijst verzoeker erop dat een beslissing steeds als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers hebben doen besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig was.

2.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Zoals hoger reeds vermeld slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tonen. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er

in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN